

Tướng cướp Đồi Màng

Tác giả: Người Thứ Tám

·TƯỚNG CƯỚP ĐỒI MÀNG· là một tập truyện ngắn gồm 5 đoản thiên trinh thám, tựa đề *Tướng Cướp Đồi Màng, Tình Cầm, Người Mẹ mù lòa, Đồi mắt Quan tòa và Thám tử... Lọ Lem.*

Trước sau Người Thứ Tám đã cống hiến bạn đọc sáu chục tác phẩm gián điệp, hầu hết là điệp vụ của Văn Bình Z. 28. Tỉnh thoảng dễ thay đổi món ăn tinh thần — một món ăn có từ 20 năm mà không nhàm chán nhờ sự thương yêu của người đọc và sự ráng sức không ngừng của người viết — Người Thứ Tám cho xuất bản loại tiểu thuyết trinh thám, suspense, nửa dài nửa ngắn. Và đây tập truyện **·Tướng Cướp Đồi Màng·** một cố gắng mới của tác giả.

Đọc *Tướng cướp đổi mạng* có thể nhiều bạn sẽ nhớ *Ô-hô, nhà Thám tử Đại tài* in trong tác phẩm *Nhà Thám tử Cô đơn* của Người thứ Tám (1972). Điều cần nhấn mạnh là cả nội dung lẫn hình thức hai đoạn thiên khác nhau hoàn toàn tuy cùng nhắc đến hoàn cảnh éo le của một thám sát viên cảnh sát có lương tâm chức nghiệp. Truyện ông cô Phước trong *Ô hô, nhà Thám tử Đại tài* là truyện có thật trăm phần trăm, vậy mà khi đọc hết ta vẫn tưởng là tiểu thuyết. Ngược lại, truyện ông cô Lương dưới đây là tiểu thuyết trăm phần trăm, nhưng chắc chắn một số độc giả sẽ nghĩ là truyện thật. Ông cô Lương là người Việt, tuy nhiên ông cũng có thể là Dupont hoặc Bob. Vì thẩm trạng của ông Lương cũng là thẩm trạng của mọi con người.

N.T.T

Tướng cướp đổi mạng

I

Trận bão khoác cái tên rất êm và rất đẹp là Liz lại chẳng êm, chẳng đẹp tí nào. Nó kéo đến dềnh dềnh, những cơn gió lốc đua nhau giạt phẳng mái tôn trong xóm lao động, xô ngã những thân cây lớn dọc đường. Sau đó là mưa đá. Mưa lộp bộp luôn từ tối đến nửa đêm không nghỉ. Hàn thử biểu tuột nhanh như xe hơi đứt thắng đồ giốc. Đêm hè ở Saigon ít khi xuống 20 độ. Thế mà trận bão Liz đã kéo mực thủy ngân xuống con số 15.

Trời ơi, 15 độ bách phân, dưới cơn mưa tầm tã, thì mình đồng da sắt mới chịu nổi... Mặc. Thiên hạ đang yên giấc trong phòng ấm cúng với chăn đệm tỏa nhiệt thì ông Nguyễn Văn Lương phải lao đầu vào giông tố rét mướt.

Ông Lương nâng cườm tay trái lên ngang mặt. Đồng hồ dạ quang chỉ 2 giờ sáng. Ông đang núp sau một bức tường thấp, tuy ông đội mũ rộng vành, và mặc áo tối kín, áo quần ông vẫn ướt

dâm. Thoạt đầu ông còn tìm cách che mưa, lâu dần ông ngồi yên mặc những giọt mưa lạnh buốt làm tỉnh làm tội.

Nói đúng ra, ông cô Lương không cảm thấy lạnh. Ông cũng không nhớ đến cơn mưa như trâm như trút đang tiếp tục đổ trên xa lộ Biên hòa, trên những ngôi nhà to nhỏ chìm khuất trong bóng đêm dày đặc và trên cánh đồng trống bát ngát từ sau ngã tư Thủ Đức đến khu đại học âm u nữa. Mắt ông, tâm thần ông dán chặt lấy mục phiếu đen sì, sừng sững bên trái, cách bức tường ông núp gần trăm mét...

Mục phiếu này là sao huyết bí mật của đảng cướp Bướm Vàng.

Đảng cướp này ra mặt ăn hàng cách đây không lâu. Chúng «đánh» toàn những nơi có máu mặt, phần nhiều là đại thương gia ở Chợ-Lớn. Cứ ba, bốn tháng chúng làm một vụ. Mỗi vụ chừng 5, 10 triệu đồng. Bọn Bướm Vàng không hoạt động bừa bãi, ngu xuẩn như những toán cướp ô hợp khác, chúng lựa chọn khổ chủ thật kỹ lưỡng, kế hoạch ăn hàng được nghiên cứu tỉ mỉ và chu đáo không thua một cuộc hành quân tham mưu. Chúng đột nhập chớp nhoáng, đoạt tiền chớp nhoáng, rút lui cũng chớp nhoáng, đến khi cơ quan an ninh được

trình báo và cấp tốc can thiệp thì chúng đã cao bay xa chạy.

Số khổ chủ trong vòng hai năm lên tới 6 nhà. Lần nào cũng vậy, sở Cảnh Sát chỉ có thể can thiệp qua trê. Lần nào cũng vậy, bọn gian chúi mép rất tài tình. Không dấu vết còn con dợc tìm thấy mặc dầu chính quyền đã huy động các chuyên viên và phương tiện cừ khôi nhất.

Sở Cảnh Sát phải triệu dụng ông cô Nguyễn văn Lương. Ông được miễn mọi công việc để dồn hết nỗ lực vào đảng cướp. Bọn gian đều đeo mặt nạ cao-su và gắng tay nên vấn đề nhận diện và truy dấu tay không thể đặt ra. Chúng lại cam như hến, tên chánh đảng ra lệnh cho đàn em bằng hiệu, vì thế chưa ai nghe được giọng nói của chúng. Tuy nhiên, sau nhiều ngày, nhiều đêm theo dõi, nghiên cứu, ông cô Lương đã phăng lần ra manh mối. Một số tép riu trong đảng bị sa lưới. Nhưng tên chủ chốt vẫn ẩn hiện như bóng ma.

Chồng hồ sơ cao gần mét rưỡi của ông cô Lương về đảng Bướm Vàng chỉ gồm rất ít dữ kiện liên quan đến tên chánh đảng. Đại khái chỉ biết hần còn trẻ. Còn trẻ vì vóc dáng vạm vỡ, lưng thẳng, bắp thịt tay cuồn cuộn. Chứ không biết hần bao nhiêu tuổi. Tên thật, sinh quán, họ hàng, vợ

con, bạn bè, thói quen, tật xấu : không biết. Hấn không hề gặp đàn em một cách gián tiếp. Tất cả đều qua trung gian. Hấn biết tung tích, địa chỉ của đàn em, ngược lại đàn em hấn không biết mảy may về hấn.

Nhờ may mắn khác thường, ông cô Lương đã giải được nội tuyến trong đảng cướp. Theo mật báo, tên chánh đảng sẽ có mặt tại một cuộc họp thu hẹp của đảng Bướm Vàng trong một biệt thự lớn gần xa lộ Biên Hòa. Cuộc họp dự định diễn ra trong tuần. Không rõ ngày nào. Thành ra toán đặc cảnh dưới quyền chỉ huy của ông cô Lương phải mai phục suốt tuần. Suốt đêm. Bắt đầu từ chập choạng tối đến rạng đông. Bắt đầu từ thứ hai. Tiếp đến thứ ba. Thứ tư...

Đêm nay là đêm chủ nhật. Nghĩa là ông cô Lương đã thức trọn 6 đêm liên tiếp. Không gì khổ bằng thức đêm ; phương chi ông cô Lương không còn ở tuổi xương cốt cứng cáp, da thịt rắn rỏi. Ông đã quá tứ tuần. Với hơn hai chục năm phụng sự trong ngành điều tra. Đánh rằng ông còn khỏe, ông còn có thể đi bộ xa, nếu cần ông dám thương đãi so găng với các võ sĩ trẻ tuổi sung sức và cho họ ném quả đấm thần kinh quý khốc của một cựu võ địch quyền Anh, nhưng thức luôn 6 đêm như

vậy đã làm ông mệt nhoài, đầu óc xúng vủng, tứ chi mềm nhũn. Nếu không nghĩ đến thắng lợi gần kề, và nghĩ đến hạnh phúc gia đình chắc ông cô Lương đã vứt bỏ tất cả và kiếm tấm đệm êm ái nằm kéo một giấc đèn bù...

Bạn đồng liêu cũng như những ai quen thân đều đồng ý ông là người có hạnh phúc gia đình đầy đủ. Hơn 30 tuổi ông mới lấy vợ. Lệ thường đàn ông lấy vợ muộn đề có thời giờ tận hưởng sự đời. Đến khi «bó thân về với triều đình» thì kinh nghiệm đã quá thừa thãi. Ông cô Lương lại khác. Ông không hề biết chơi bời. Hồi ông tập tành vào nghề, được học việc trong ban kiểm tặc, ông thiếu gì cơ hội ném mùi da thịt. Ông lại đạo mạo như nhà tu. Gái đã không thích, thậm chí những món mê ly thông dụng khác như uống rượu, hút thuốc và đánh bài ông cũng không thích nốt.

Không phải ngẫu nhiên ông mang tên Lương. Phụ thân ông là một cây tử vi, số ông có sao Thiên lương cư ngụ nên tên Lương được ghi vào giấy khai sinh. Người có sao Thiên lương thủ mạng, nhất là Thiên lương cư ngụ, thường ngay thẳng và liêm khiết. Tử vi rất đúng với ông vì tính tình ông luôn luôn ngay thẳng và liêm khiết, ông có hàng trăm dịp làm giàu dễ dàng vậy mà ông vẫn

nghèo. Trời run rủi cho ông cưới được vợ hiền. Con nhà trâm anh, học khá, của hồi môn lại lớn. Bên vợ giành cho cặp vợ chồng một ngôi nhà có vườn gần khu nhà máy xi-măng Thủ Đức. Vợ ông sinh được một bé gái xinh xắn rồi bật đi một thời gian. Xấp xỉ 40 bà mới mang thai. Tuy gần đến tuổi hồi xuân mang thai dễ gây hậu quả phiền phức vợ ông lại vẫn khỏe mạnh. Trông cái bụng tròn gọn và nghe tiếng chân đạp của hài nhi ai cũng đoán bà đẻ con trai. Con trai... con trai... ông cô Lương đang thêm một mụn con trai để nối dõi tông đường...

Trong khi ông lặn lưng trong màn mưa giá lạnh thì ở y viện vợ ông sửa soạn trở dạ. Cấp trên cho phép ông túc trực trong nhà thương nhưng ông tình nguyện tham gia cuộc vây bắt đảng cướp vì 2 lẽ : thứ nhất, ông theo dõi nội vụ từ khi bức màn bí mật còn tối đen như đêm ba mươi Tết, giờ đây ánh sáng điều tra đã xuyên thủng, ông không thể vắng mặt trong lớp lang cuối cùng : thứ hai, ông cảm thấy lo sợ vẩn vơ, nếu đứa con sắp chào đời là con gái thì ông khó giữ được bình tĩnh... Dĩ nhiên trai hay gái đều là con, song có ở vào hoàn cảnh của ông mới thấu đáo được sự khác biệt to lớn. Ông cô Lương thuộc giòng có

nhiều con gái, song thân ông chỉ sinh được mình ông là trai, số con cháu trong họ ông gần 50 người mà tỉ lệ trai chưa đầy một phần mười...

Ông theo các bạn ra xa lộ là để đánh lừa thời khắc.

Đã 2 giờ sáng.

Ông hồi hộp chờ đợi. Mưa bắt đầu nhỏ hột. Những trận gió dữ dằn cũng bắt đầu giảm bớt cường độ. Tiếng rè rè quen thuộc nổi lên trong máy liên lạc cầm tay :

— Alô... alô... ông phắc-tơ phải không ? Viện Côn trùng đây... Chuẩn bị... Họ đã tới...

Ông cô Lương muốn thét lên một tiếng sung sướng. «Họ đã tới» nghĩa là bọn cướp Bướm Vàng cùng tên chánh đảng đã tiến vào sào huyệt bằng cửa sau. Nghĩa là một tuần rình rập của cảnh sát không trở thành công cốc. Nghĩa là ông cô Lương đoán đúng...

Người vừa gọi ông cô qua máy vô tuyến walkie-talkie là ông phó giám đốc. Ông phó phải có biệt nhõn khác thường đối với ông cô mới dùng những danh từ như «ông phắc-tơ» và «Viện Côn trùng» làm mật khẩu. Anh em thân tình trong Sở hay gọi là ông cô Lương là «ông phắc-tơ» vì ông

giống hệt một nhà côn trùng học Ba-Tây tên là Al-me-da (1). xuất thân bư-tá, phát thư cho dân chúng địa phương. Như Al-me-da, ông cò Lương ham bắt bướm từ nhỏ. Lớn lên, bận bịu công việc, ông vẫn giành những ngày chủ nhật và ngày lễ cho bướm. Số bướm ông phơi khô, ép thành tập gần 20 ngàn con, nghĩa là một phần tư của tổng số bướm được tìm thấy và phân loại trên trái đất.

Ông cò Lương mê bướm hơn cả mọi chuyện ở đời. Ông coi bướm là một giống vật tuyệt đẹp. Vẻ đẹp thanh khiết và cao quý. Vẻ đẹp hiền dịu và mẫn mẫn. Thế mà bọn cướp khốn kiếp dám dõng tên Bướm Vàng. Chúng làm ô danh loài bướm thần tiên. Ông cò Lương không thể khoanh tay nhìn chúng lộng hành.

Ông đáp nhanh trong máy :

— Dạ, phắc-tơ nghe rồi. Xin Viện Côn-trùng cho chỉ thị.

Viện Côn-trùng là ông phó giám đốc, một viên chức mẫn cán và trong sạch. Theo kế hoạch đã định, toàn đặc vụ do ông cò Lương điều khiển sẽ nương theo bóng tối đột nhập khu vườn trước khi

1) — Romualdo d'Almeida, ở Encantado, cách thủ đô Rio-de Janeiro 25 cây số, nổi danh trên toàn thế giới về công trình khảo sát loài bướm.

ập vào tầng trên của biệt thự để công tay tên chánh đảng cùng đồng bọn.

Nhưng ông phó giám đốc lại nói :

— Ông phắc-tơ về đi.

Ông cò Lương giật mình, tưởng lãng tai :

— Thưa... tôi phải về ? Tại sao tôi phải về ?

— Con trai. Gần 4 kí. Bà ấy đang chờ. Mẹ tròn con vuông. Ông được phép nghỉ một tuần. Nghỉ một tuần, kể từ phút này..

Con ưu tư vừa chấm dứt. Vợ ông vừa sinh con trai. Ông mừng hóm hờ ra khỏi chỗ núp.

Trong chốc lát ông đến nơi đậu xe. Xa lộ Biên Hòa thẳng tắp dưới mưa. Tài xế phóng hết tốc độ song ông vẫn thấy chậm như rùa. Sau những phút nóng ruột dài vô tận ông mới được gặp mặt vợ ông. Ông ôm ghì đứa con trai yêu quý vào lòng, mắt lim dim, cánh mũi phập phồng. Vợ ông nắm tay ông, thân mật :

— Anh được nghỉ phép hả ? May quá. Anh về nhà với con đi. Nó nằm một mình tội nghiệp.

Thật vậy, bé Hồng Điệp phải ở nhà một mình trong khi mẹ đi bệnh viện và cha vùi đầu vào công vụ. Ngôi nhà rộng thênh thang chỉ có một mình Hồng Điệp và u già. Hồng Điệp là con bướm hồng. Nó cũng mê bướm như ông..

Ông cô Lương bước vội qua giàn cây leo quen thuộc, đẩy nhẹ cửa phòng khách, sợ kinh động giấc ngủ của con. Phòng Hồng Diệp thấp ngọn đèn nhỏ màu hồng Ông vén màn nhìn con. Nó quay mặt về phía ông. Nó giống mẹ như đúc.

Từ phía hoàn toàn yên tĩnh, Tĩnh chờ ông ngó lên tường. Mắt ông chạm tấm lịch, Con số 7 lớn bằng hai bàn tay in chữ xanh đậm nét đập mạnh vào nhỡn tuyến.

Ông bàng hoàng buột miệng :

— Con số 7... Trời ơi !

II

7 là con số chứa nhiều ý nghĩa đối với ông Lương. Ông không thể nào quên một một trưa thứ 7, cách nay 7 tháng, nhân ngày kỷ niệm sinh nhật thứ 7 của Hồng Diệp, gia đình ông ra Vũng Tàu đổi gió.

Ngày ăn mừng sinh nhật suýt nữa là ngày giỗ của Hồng Diệp. Và suýt nữa ông cô Lương thành góa bụa...

Trời mới xế trưa nên bãi biển còn vắng. Bãi Sau chỉ lèo tèo mấy người ngoại quốc không sợ nắng. Nắng mỗi lúc một gắt, bé Hồng Diệp đòi nhất vô số, ông cô Lương đành phải chiều con.

Bé Hồng Diệp mặc cái may-ô màu hồng xinh tươi. Da nó trắng như da trứng gà bóc, ông ngắm con hoài không chán. Nó đội mũ vải rộng vành, men theo những tảng đá lấp mé mặt nước, cười nói vui vẻ luôn miệng. Vợ ông cô không tâm tụy thân hình bà chưa đến nỗi bị tuổi tác làm sộc sộc. Bụng bà còn thon mỏng như con gái, không ai biết bà mang thai hơn hai tháng. Bà nằm dài trên cái khăn bông rộng nhiều màu sắc sỡ, mắt đeo kiếng đen để che nắng.

Gia đình ông đến Cáp từ sáng sớm. Đàng lẽ ông ra xe từ nãy vì buổi tối ông có cuộc họp quan trọng hàng tháng với cấp chỉ huy ở Saigon. Ông hoãn lại một giờ theo ý muốn của bé Hồng Diệp. Con bạn thân cùng lớp của nó có một bộ võ sò thật đẹp. Ba thích bướm, ba cất hàng ngàn con bướm đủ giống, đủ cỡ, đủ màu trong nhà, con không thích võ sò được, hả ba ? Con đã lượm được khá nhiều, chỉ cần mấy cái nữa thôi... ba ơi, ba chịu khó lại chỗ con chỉ để gỡ cái võ trắng xóa bám chặt vào đá... Nó đấy, ba thấy chưa ? Bé Hồng Diệp liu

lo như chim sơn ca. Nó năn nỉ cha nó bằng những lời lẽ dễ thương. Biết sẽ về chậm, thất lễ với thượng cấp ông cô Lương vẫn phải chiều con gái. Hồng Diệp là tất cả đời ông. Ông sẵn sàng đổi cuộc sống của ông để lấy nó. Huống hồ chỉ ở lại một giờ đồng hồ để nhặt vỏ sò trên bãi biển vắng..

Bãi biển vắng thật. Chẳng hiểu sao ông cô Lương quên bằng điều đó. Ông quên bằng Bãi Sau là nơi giấu nhiều bẫy ngầm. Vô ý sảy chân xuống biển, gặp hố sâu hoặc nước xoáy là tai nạn chết người xảy ra như chơi. Nói cho đúng, ông đã cẩn thận theo dõi bé Hồng Diệp, từng giây từng phút. Ông luôn luôn canh chừng nó. Vợ ông dặn đi dặn lại :

— Cẩn thận, nghe anh!

Ông cười :

— Nó có nhảy xuống tắm mới cần cẩn thận ! Không lẽ tự dưng nó bị nước cuốn.

— Đừng nói gở anh ơi. Anh nên cẩn thận vì ở đây thảng nào cũng có người chết.

— Dĩ nhiên. Không biết bơi thì la cà đến Bãi Sau làm gì. Tắm ở Bãi Trước thì chết đuối sao nổi.

— Tuần trước, một ông chủ hãng buôn không tắm mà bị chết đuối ở đây. Ông ta không phải là

nạn nhân thứ nhất. Nhiều người đã bị chết đuối trước ông, một cách lãng xẹt.

— Lãng xẹt ?

— Vâng.. không tắm mà bị chết đuối là lãng xẹt... Ông ta đang đứng trên tảng đá, bị trượt chân té xuống nước. Chỉ có thể thôi. Nước ở đó chỉ lên đến đầu gối. Ông ta lập tức bị nước cuốn ra khỏi bờ. Ông ta kêu cứu nhưng không ai đến kịp. Hôm ấy bãi biển quá vắng. Đến khi người ta từ quán ăn bên trên chạy xuống thì nạn nhân đã chìm lìm. Gần chục tay bơi giỏi cộng với hai chiếc ca-nô cấp cứu mở cuộc tìm kiếm suốt ngày mà không thấy gì hết. Nạn nhân đã bị sóng ngầm cuốn kéo ra khơi. Dân chài ở đây nói rằng dọc bờ biển có 4, 5 chỗ sóng ngầm rớt xuống là chết. Chết mất xác. Trừ phi bơi thật giỏi, hoặc được cứu kịp thời... Nè anh, em nóng ruột quá anh ơi... chúng mình về đi...

— Chắc cái thai nó hành em... Đích thị là con trai. Sau này nó nghịch phải biết.

— Không phải cái thai. Sự nóng ruột của em hơi ỉa. Em vừa có linh tính...

Vợ ông cô Lương không nói hết câu. Đang nằm nghiêng nhìn ra khơi bà đột nhiên vùng dậy gọi thất thanh :

— Hồng Diệp, Hồng Diệp đâu rồi?

Vợ ông cò Lương đã nhìn thấy tai nạn trước khi nó xảy ra. Bé Hồng Diệp đang chơi với trên mặt nước sủi bọt đục ngầu. Tại sao nó té, không ai rõ. Những tiếng « ba ơi » tuyệt vọng không át được tiếng rền của sóng. Bầu không khí yên lặng gần như bất động bỗng lay chuyển dữ dội, những đợt sóng cao ngất nổi lên cách bờ một trăm mét rồi cuồn cuộn chạy vào.

Ông cò Lương choáng váng, lú lẫn và tay chân cứng lại. Ông vốn điềm tĩnh, hơn một lần trước cảnh hiểm nghèo, tính mạng bị đe dọa nghiêm trọng ông vẫn thản nhiên như không. Lần này, ông không còn là ông nữa. Ông muốn kêu con mà tiếng kêu của ông bị khô cứng thành cục trong cổ họng. Ông muốn phóng nhanh như hỏa tiễn về phía bé Hồng Diệp song khoảng cách mười mười lăm mét khi ấy lại xa lắc, xa lơ, xa đến nỗi ông cò có cảm tưởng ông đi suốt đời cũng không thể đến nơi..

Sau cùng ông vẫn rút được hai chân khỏi phiến đá. Ông chỉ chạy được một bước thì ngã sóng soài. Trần ông bị đập vào mỏm đá nhọn, máu tuôn xối xả. Ông bị xúng vửng, không sao ngồi dậy được nữa. Ông nghe loáng thoáng bên tai tiếng kêu của bé Hồng Diệp và tiếng kêu của vợ ông. Hai tiếng

kêu quện chặt vào nhau như muốn xé toang nhĩ tai ông và bầu không khí xé trúa trên bãi biển Vũng Tàu...

Vợ ông đã nhìn thấy ông ngã vùi. Bà biết ông cò Lương không thể tiếp tục cứu bé Hồng Diệp được nữa. Chỉ còn lại mình bà. Trên bãi biển lơ thơ vài cặp nam nữ tắm nắng. Bà không biết cách cứu người sắp chết đuối.

Vậy mà bà nhảy ùm xuống biển...

Bé Hồng Diệp bị ngập nước đến ngực. Hai cánh tay trần trắng trẻo, mồm mím của nó ngoắt vẫy rồi rít. Nước ngập đến cổ. Rồi ập vào cái miệng ư ư làm nũng mẹ của nó. Nó ho sặc sụa. Nhưng nó vẫn nổi. Tình trạng mẹ nó còn bi thảm hơn nhiều. Bà vừa lặn xuống nước thì chìm luôn...

Ông cò Lương chứng kiến rõ ràng những gì đang xảy ra cho vợ và con ông. Ông nhìn thấy mà không thể hành động. Thân thể ông bất động như tượng đá. Cho dầu ông phục hồi được sự dẻo dai thường ngày cũng vô ích. Vì ông bị bong gân chân cả hai mắt cá đều bị thương cùng một lúc. Định mạng éo le thật !

Khi bé Hồng Diệp sắp chìm hẳn và bị nước cuốn ra xa thì một thanh niên vạm vỡ từ trên cao nhào xuống. Thanh niên còn mặc nguyên quần tây

ống rộng lòa xòa và đeo kiếng mát. Y đang ngồi hút thuốc lá một mình trên bờ thì thấy hai mẹ con bé Hồng Diệp gặp nạn. Trong lúc tuột xuống biển, y bị thương nơi vai, máu ướt đỏ áo sơ-mi trắng. Nhưng y không lưu ý tới. Y chuôi nhanh ra xa, bé Hồng Diệp chỉ còn nửa bàn tay ngo nguẩy trên mặt nước bập bênh.

Y tỏ ra thành thạo về môn cứu người chết đuối. Trong loạn: mất, y nắm được tay Hồng Diệp, ôm xóc lên vai. Y chuyển nó cho một người đàn ông vừa từ trên bờ xuống phụ giúp. Việc cứu bà vợ của ông có Lương có vẻ khó khăn hơn nhiều. Thanh niên phải hụp lặn nhiều lần mới tìm thấy. Khi bà được vớt lên thì thân thể đã lạnh, bụng phình nước. Thanh niên áp dụng phương pháp hô hấp nhân tạo trước con mắt thần phục của công chúng.

Lâu lắm, nạn nhân vẫn trơ như khúc gỗ. Ông có Lương mếu máo :

— Tội nghiệp, vợ tôi không thở nữa rồi...

Thanh niên ngẩng đầu :

— Ông yên tâm. Bà nhà sẽ sống lại.

Y nói đúng. Ngực bà phồng lên xẹp xuống nhẹ nhàng. Khi xe Hồng thập tự rú còi đến Bãi Sau thì hai mẹ con đã hoàn toàn bình phục. Ông có

Lương mãi quần quýt bên vợ và con, quên phứt ân nhân. Ông bốt hoảng vịn vai một người bạn lê chân lại phẩn đá gần đấy, ân nhân của ông dang xách cái túi vải đựng đồ tắm, sửa soạn lên xe hơi.

Xe hơi của y là chiếc 2 ngựa cũ kỹ, sọc sếch, sườn tôn lở sơn, méo mó gần hết. Y trèo lên xe, sắp nổ máy thì ông có Lương hốt hơ hốt hải đến bên.

— Ông ơi, ông ơi !

Thanh niên giạt mình :

— Ông gọi tôi ?

Ông có Lương nói :

— Vâng... ông là ân nhân của gia đình tôi. Ông đã cứu sống ba người. Phải, cứu sống bốn người...

— Có hai thôi.

— Vợ tôi mang thai được hai tháng rưỡi. Vợ tôi, con gái Hồng Diệp của tôi, và cái bào thai. Vị chi là ba. Nếu họ chết đuối hôm nay chắc chắn tôi sẽ nhảy luôn xuống biển. Ông của ông, tôi...

— Ông với huê gì...

— Ông là người can đảm tôi chưa từng thấy.

— Ha ha... Tôi rứt rứt lắm. Chẳng hiểu sao

hôm nay tôi lại nổi hứng lao đầu xuống biển. Thôi, chào ông nhé, tôi đi đây.

— Phiền ông nán lại một lát.

Thanh niên nhìn mặt :

— Nán lại, nán lại, ông muốn gì ?

Giọng nói của y khô khan, hầu như bực bội. Lòng máy y riu lại, dày vò dữ tợn. Giây phút ấy ông cô Lương mới có dịp quan sát kỹ mặt y. Khô mặt xương xương, nước da xanh tái này thường biểu hiệu cho một nội tâm khép kín, lạnh lùng như nước đá. Lăn lộn nhiều năm trong nghề, ông cô Lương không thể xét lầm. Thanh niên vừa cứu sống gia đình ông thuộc loại sắt đá và tàn nhẫn. Tại sao y lại cứu sống gia đình ông ?

Chỉ một tích-tắc đồng hồ sau, ông cô Lương hồi hận tràn trề. Bộ áo chùng có lằn ông thầy tu được dấu, ông chột nghĩ. Những năm sống trà trộn với tội phạm khiến ông méo mó nghề nghiệp cũng nên. Tướng mạo của gã thanh niên không mấy hào hoa, biết đâu y mang trong lồng ngực trái tim của bậc đại thánh...

Ông cô Lương dịu dàng, tha thiết :

— Tôi là Nguyễn Văn Lương, thẩm sát viên Công an. Nhà riêng của tôi ở... Yêu cầu ông

cho biết quý danh để gia đình tôi đến tận nơi, cảm tạ...

Thanh niên quay sang bên, lùi húi tra chìa khóa công-tắc. Động cơ nổ ròn, y đeo cặp kiếng mát lớn như kiếng tài-xế xe đua trên vòng chảo, giọng ồm ồm :

— Khởi cần.

Thanh niên đạp mạnh ga xăng. Chiếc xe hai ngựa mông mảnh lại khỏe đáo đê. Nó chồm lên giốc, bụi đỏ bắn tung tóe. Mũi miệng ông cô Lương bị bụi đỏ xâm chiếm. Ông ôm ngực ho sặc sụa. Xe của gã thanh niên khuất ở khúc rẽ ông mới nhún vai :

— Hơi lạ... Người đầu mã tốt thế... Làm ơn xong lặng lẽ bỏ đi, không muốn ai biết tên... Riêng mình, cái ơn cứu tử ấy mình sẽ không quên, không bao giờ quên.

III

KHÔNG quên... Đêm nay, bỗng dưng ông thêm hơi men tuy ông ghét rượu, ông vốn sợ chết